

[Socialministeren]

På et eller andet tidspunkt må vi vel komme et stykke vej.

Jeg har også noteret mig, at Socialdemokratiet har lagt mærke til, at vi nu udtrykkeligt har skrevet, at begge dagplejere – hvis vi laver dagpleje med 2 dagplejere – skal kunne godkendes. Det har hele tiden været meningen, men nu har vi altså fået det skrevet ned, så der ikke skulle være nogen problemer.

Jeg er bestemt ikke tilhænger af, at vi skal lave billige discounttilbud, som fru Jytte Andersen sagde. Det er ikke det, der ligger i det, men der ligger alene det, at vi må give mulighed for at lave andre løsninger end dem, der fører til, at det skal koste mellem 80.000 og 100.000 kr. om året at få passet et lille barn. Det kan vi simpelt hen ikke klare med de økonomiske muligheder, vi har. Det er derfor, vi gerne vil tilbyde andre muligheder.

Det er rigtigt, og det skal jeg være den første til at notere, at hovedparten af Danmarks forældre i dag ønsker de ordninger, de kan se foran sig. Det er meget naturligt, for der er altså mange, der har svært ved at forestille sig noget, man ikke kender. Men hvorfor skulle vi dog ikke lave nogle ordninger, selv om der kun er 5 eller 10 pct., der ønsker dem? Det har faktisk været lidt besværligt at skulle oprette disse frikommuneforsøg eller 138 B-forsøg hver gang med regulativer osv. Det er dog mere naturligt, at vi giver den mulighed, og så gør det da ikke noget, at vi imødekommer 5–10 pct. Det kunne jo også tænkes, at der kom nogle ordninger frem, som folk fik lyst til, så denne procentdel kunne vokse, uden at det betød, at tilbudene blev ringere. Det er, ligesom man forudsætter, at dette nødvendigvis skal føre til ringere tilbud.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at regeringen fremsætter dette forslag ud fra en klar bevidsthed om, at det i dag kun er 5 pct. af børnene, der har den ene forælder hjemme. 95 pct. af børnene bliver passet på den ene eller den anden måde. Jeg tror, at vi inden for et kort åremål vil se en fremtid, hvor stort set 100 pct. ikke skal være hjemme. Jeg tror ikke på, at den ene forælder i nævneværdig grad vil vælge at gå hjemme hele tiden. Når vi giver vores døtre uddannelse, vil de også have arbejde.

Jeg tror derimod på, at – og det ved vi fra undersøgelser – begge forældre faktisk i dag ønsker nedsat arbejdstid. Man kan bare konstate-

re, at det kan de ikke få på arbejdsmarkedet, og selv om de kunne, ville de ikke have meget økonomisk glæde af det i relation til deres daginstitutionsbetaling, fordi systemerne er så stive, at selv om man f.eks. kun har brug for 30 timers pasning, kommer man til at betale for 40 eller 39 timer, eller hvor meget det er. Det er nogle af de stive systemer, vi gerne vil have slået revner i.

Jeg ved ikke, hvorfor der skulle være særlige problemer med medarbejdernes retsstilling, tavshedspligt osv. De ordninger, vi foreslår, er underlagt kommunalt tilsyn fuldstændig på linje med de ordninger, vi kender.

Jeg vil gerne sige til ikke mindst hr. Ager-schou, som påpegede, at kommuner godkender ordninger, der er kaotiske, at kommunerne selvfølgelig godkender efter en grundig undersøgelse af de pågældende ordninger, men der er da nogle af dem, der går i stykker undervejs. Det er vel også sket, at man har måttet tage en godkendelse fra en dagplejemor. Det er fuldstændig urimeligt at trække et enkelt eksempel frem – når man i øvrigt formentlig ikke er i stand til at offentliggøre den egentlige sammenhæng – og så deraf slutte, at kommuner godkender kaotiske ordninger. Tværtimod, i det tilfælde, hr. Agerschou nævnte, brugte kommunen netop sin tilsynspligt og lukkede ordningen.

Fru Jytte Andersen spurgte mig, om det var regeringens holdning at udbetale 2.500 kr. pr. barn pr. måned. Nej, det er det ikke. I øvrigt kan man slå op i børneredegørelsen og se, hvad regeringens holdning er. Vi tager afstand fra forældreløn.

På et tidspunkt sagde fru Jytte Andersen også, at hun var nervøs for de handicappedes muligheder i disse ordninger. Jeg bliver nødt til at henvise til, hvad der rent faktisk står i forslaget: »Kommunen kan opretholde sin visitationspligt, hvis den ønsker det.« Så kan man spørge: Hvorfor vil man give lov til at se bort fra den? Fordi det har vi faktisk gjort i en hel del af frikommuneforsøgene, hvor der har været tale om særlige pasningsordninger. Der kunne være tale om særlige holdningsprægede ordninger, f.eks. Rudolf Steiner-børnehaver, som kunne have lyst til at fungere – om jeg så må sige – i et særligt miljø. Der ville det vel ikke være rimeligt, om kommunen nødvendigvis skulle opretholde sin visitationspligt.